

Omgang. Men saaledes vil Situationen ikke være. Det er jo en Handel, der er sluttet — man faar noget mod at opgive noget andet —, og saa synes jeg ikke, at man, naar man har faaet det, man skulde have, og indrømmer det, bag efter kan sige: Nu ville vi ikke være med til at opgive det, som vi dog have opgivet. Det forekommer mig derfor, at naar vi den ene Dag have vedtaget Nedlæggelsen, kunne vi ikke den næste Dag gaa ud og agitere for denne Bestemmelses Ophævelse, naar det Spørgsmaal fremkommer: Ja, hvad er saa endelig Meningen? Og selv om man nu vilde prøve, tror jeg ikke, at den Bevægelse virkelig vilde kunne møde Genklang hos Folket. Stillingen er jo denne: man har gennem Aarene arbejdet for en Forsvarsordning, først og fremmest den fulde og ligelige Sikring af Hovedstaden, og i dette Øjemed have vi været med til at vedtage den ene, om man vil, mere eller mindre uantagelige Lov efter den anden, alt sammen for at bane Vej for Forsvarssagen, og saa, naar Afgørelsen foreligger, kapitulere vi, hvis vi vedtage det her foreliggende, altsaa endnu inden Afgørelsen har naaet det sidste Stadium! Jeg tror, at Virkningen heraf vil blive en Skuffelse, der vil afføde en nedslaaet Stemning og bevirke, at Haabet og Energien i høj Grad svækkes. Man vil sige til sig selv: Ja, nu er der foreløbig ikke videre at gøre. Og saa gaar Tiden, og vi komme hen imod det Øjeblik, da Spørgsmaalet bliver brændende. Hvordan vil da Situationen være? Ja, nu skal der arbejdes energisk. Men man vil nære Tvivl og Frygt for, at det kan gaa ligesom sidst: man troede, at man skulde faa noget, men det, der var det afgørende, det fik man ikke. Og saa er Situationen jo ulige vanskeligere, thi naar man vil røre ved det Spørgsmaal, kan man mødes med det Svar: Ja, den Sag er jo afgjort af den Regering og den Rigsdag, der sad i 1909; det staar der jo udtrykkelig i Loven; den Ting er der ikke videre at gøre ved. Og naar man saa vil sige: Det er dog urimeligt og uforsvarligt, det ødelægger vor Situation i Europa — saa vil man kunne mødes med det Svar: Ja, alt det maa de Mennesker jo ogsaa have betænkt, og de ere dog gaaede med dertil. I erkendte jo selv, at det var urimeligt, men saa kom Forsvarsministeren og hans Gruppe og sagde: Saadan skal det være — og saa gik I andre ind derpaa. Hvis vi altsaa vedtage det, saa er Afgørelsen der. Og jeg har ikke den glade Tro, at det bety-

der slet ingenting. Jeg tror, at det vil styrke Modstanden mod og svække Kampen for Bevarelsen af Københavns Landbefæstning. Derfor siger jeg: Denne Bestemmelse er en af dem, man særlig maa have Opmærksomheden henvendt paa ved Granskningen af de væsentlige indgribende Ændringer, som jeg mener maa foretages, for at vi ikke, i glad Forventning om at vi kunne vedtage det, uden at det betyder det mindste, dog bagefter skulle komme til Erkendelse af, at det var en for vort Land og for vort Lands Fremtid skæbnesvanger Bestemmelse, vi der havde faaet vedtaget.

Forsvarsministeren (*J. C. Christensen*): Efter at nu Repræsentanter for samtlige Partier have udtalt sig, ønsker jeg at gøre nogle Bemærkninger.

Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper), som var den første, der udtalte sig, ytrede, at han gik ud fra, at de her foreliggende Lovforslag laa ikke for Tinget som et Ultimatum, som Tinget havde enten at vedtage eller at forkaste. Denne Forudsætning har det ærede Medlem Ret i. Disse Forslag ligge ikke som et Ultimatum. Jeg staar ikke her og taler for, at Forslagene enten skulle vedtages uforandrede eller ogsaa forkastes, en af Delene. Men paa den anden Side staar jeg her som den, hvis Pligt det er at gøre dette høje Ting opmærksom paa Vanskelighederne i det andet Ting, som den, hvis Pligt det er at gøre opmærksom paa, under hvilke store Vanskeligheder denne Overenskomst er bragt i Stand, og hvilket stort Ansvar enhver paatager sig, der vil søge at ændre Overenskomsten. Det er jeg nødt til at gøre opmærksom paa, thi det er jo min Pligt at søge at bringe Tingene til at mødes, saaledes at der kan komme et Resultat ud deraf, og Vanskelighederne ere saa store, at hvis jeg ikke gjorde opmærksom paa dem, vilde det maaske faa skæbnesvangre Følger for det, der ligger for, og jeg vilde ikke have gjort min Pligt og derved have paadraget mig et Ansvar, som jeg selv føler vilde være for tungt for mig at bære. Det er det, jeg har gjort, da jeg første Gang udtalte mig om Lovforslagene og anbefalede dem til hurtig Behandling og til Vedtagelse her i Tinget.

Dernæst fremsatte det samme ærede Medlem nogle Indvendinger mod Indledningen til § 3 i Lovforslaget om Befæstningsanlæg, og den sidste ærede Taler var jo inde paa det samme. Allerede i mine første Udtalelser sagde jeg, at Overenskom-